

Ivan története

Caliban születtem, egy kolumbiai városban, közel a Csendes-óceánhoz. De aztán a fővárosba, Bogotába költöztünk, ott nőttem fel. Aztán Kubában filmezést és fotózást tanultam. Még gyerekként kezdtem el fényképezni és dokumentumfilmeket csinálni.

2005-ben találkoztam a majdani feleségemmel, egy francia lánnyal, aki éppen átutazott Kolumbián, és beleszerettem. Négy évig élt velem Kolumbiában. Amikor elmentünk nyaralni Franciaországba, találkoztam a családjával, és tetszett, amit ott láttam és tapasztaltam.

Amikor visszatértünk Kolumbiába, különböző nemzetközi humanitárius és segélyszervezetek projektjeiben kezdtem el dolgozni. De a barátnőm vissza akart térni Franciaországba, hogy közelebb legyen a családjához és befejezhesse a tanulmányait. Bevallom, soha nem akartam tartósan Franciaországban élni. Mindig csak egy darabig akartam ottmaradni. Ezenkívül élveztem, hogy egy nemzetközi szervezet projektkoordinátora vagyok.

2009-ben összeházasodtunk. Ekkor határoztuk el, hogy Franciaországba költözünk. Visszamentem Kolumbiába, ledolgoztam a szerződésemben foglalt időt, és aztán pár hónap múlva megint Franciaországba utaztam, hogy ezúttal tartósan ott maradjak.

Az elején az egész szintiszta élvezet volt. Pont mint egy nyaralás, amikor egy országot utazva ismeri meg az ember. De aztán jött a tél, és ez már nem olyan volt, mint egy téli vakáció. Vészesen fogyott a pénzünk, és még mindig rosszul beszéltem franciául. Hirtelen megértettem, hogy ha a képzettségemnek megfelelő munkát akarok, jobban meg kell tanulnom a nyelvet. Beiratkoztam egy francianyelvtanfolyamra. Felvettem a kapcsolatot dijoni klubokkal és bekapcsolódtam a helyi kulturális életbe. Szinte minden városi ünnepségen és fesztiválon vállaltam önkéntes munkát. Így lassan kialakítottam magam körül egy új kapcsolatháló, s a városban is megismertek. Hála egy pár új barátomnak, a feleségem türelmének és a vágyamnak, hogy Dijonban felépítsek egy új életet, lassan tényleg eldöntöttem, hogy Franciaországban akarok élni.

2010-ben találkoztam az egyetemi rádiók vezetőjével, és felajánlottam neki, hogy csináljak egy műsort a kolumbiai zenéről, amibe ő belegyezett. Bevallom, ennek a rádióműsornak köszönhetem, hogy kibírom, hogy távol vagyok a hazámtól. Ha bármikor „adásban” vagyok, újra otthon érzem magam. És persze fizetéskiegészítésnek sem rossz. Egyébként partikon, kocsmákban és fesztiválokon DJ-skedem.

Eddig a franciaországi megélhetésem nem volt a legstabilabb. Dolgoztam kisegítőként iskolákban, szüreteken – mivel Dijon szőlőtermelő vidéken fekszik –, és tartottam fotószakköröket fiataloknak és gyerekeknek. De még mindig nincs fix állásom, még nem tudok hátradólni és lazítani.

Ezért alapítottam egy klubot, hogy szervezhessek benne fotó workshopokat és interkulturális projekteket. Úgy érzem, így tudom a legjobban elfogadtatni a franciaországi életemet: valami olyat nyújtani, ami azon alapul, amit tudok, s ami által én is gyarapíthatom a tudásomat.

Elmondhatom, hogy jól érzem magam, és többnyire mindig is jól éreztem magam. Ami viszont igazán boldoggá tett, az a kislányom, Nina születése volt. 2012 júliusában született. Ő az életem értelme és öröme. S ugyanúgy, mint a rádió, ami megadja nekem az érzést, hogy otthon vagyok, Nina is megadja ugyanezt, és arra ösztönöz, hogy mindent megtegyek azért, hogy hidat építsek Franciaország és Kolumbia közé.

Franciaországban és Dijonban a legjobban a biztonságot szeretem. Különösen most, hogy van egy kislányom, aki cseperedik, egyre inkább rádöbbenek, milyen fontos is egy olyan városban élni, ahol biztonságban érzem magam. Amikor Bogotában éltünk, mindig éberem figyeltünk, néztük, hogy ki jön szembe velünk az utcán. Többször kiraboltak minket. Rossz ezt kimondani, de Bogotá Kolumbiában van, és ott mindig résen kell lennie az embernek.

Dijonban az emberek nagyon jól bánnak velem. Egyesek teljesen tájékozatlanok, és fogalmuk sincs, hol van Kolumbia vagy milyen nyelvet beszélnek ott. Csak annyit tudnak róla, hogy a foci és a kokain hazája. „Kolumbia”, „Pablo Escobar”, „kokain”, „gerillák”! Igen, természetesen ez is része az ottani valóságunknak, de van más is. De sajnos ezt a képet közvetíti rólunk a média.

Néha úgy érzem, Franciaország elrejti a rasszizmusát. Úgy tesz, mintha toleráns lenne a jogrendszere. De itt a valóságnak része a diszkrimináció is. Sok ember nincs is tudatában, hogy mikor és hogyan viselkedik rasszista módon. Soha nem „szándékosan” tesznek ilyet. Sokan azonnal beskatulyáznak, az alapján, hogy milyen színű a bőröd és honnan jöttél, különösen, ha arab vagy kelet-európai vagy. Rólunk, latin-amerikaiakról egy kicsit kedvezőbb a kép. Sokan kérdezik tőlem, hogy voltam-e valaha rasszizmus áldozata. Mivel fekete vagyok, afro-kolumbiai. Talán előfordult, hogy burkolt diszkrimináció áldozata voltam, hogy ezért nem találtam még a képzettségemnek megfelelő munkát. Lehet, hogy igazuk van azoknak, akik ezt állítják. De az is lehet, hogy mindez a mostani válsággal függ össze.

Egy biztos, mindig is hiányozni fog a hazám, az ottani emberek, a barátaim, a családom, a kedvenc helyeim, és az élmények, amiket ott átéltem.